

DIN ACEEAȘI SERIE:

Marte
'la
Castel

Miercurea turn^{în}

JESSICA DAY GEORGE

Traducător:
LAURA NURELDIN

București, 2020

Capitolul

1

Dintr-un ou pot ieși foarte multe lucruri. Un pui de găină, să zicem. Sau un dragon. Iar, când oul în cauză este cât un dovleac și aproape la fel de portocaliu, ca să nu mai spunem că dogorește ca focul, știi cu siguranță că șansele să obții un dragon sunt mai mari decât cele de a obține un pui de găină. Așa că, atunci când Celie găsi oul – mare, portocaliu și extrem de fierbinte – într-un cuib alcătuit dintr-un soi de mușchi, ciudat de asemănător cu niște vrejuri încâlcite, fu convinsă că în el era un pui de dragon. De unde apăruse oul și ce urma să se întâmple când avea să eclozeze... acestea erau două întrebări al căror răspuns nu era sigură că voia să-l afle.

Era o zi de miercuri, așadar Celie nu se aștepta să găsească vreo cameră nou apărută în Castelul Glower. Cea mai mică dintre copiii Glower, Prințesa Cecelia – Celie, așa cum îi spunea aproape toată lumea –, cunoștea Castelul mai bine decât oricine altcineva care locuia acolo și credea că știe la ce să se aștepte din partea lui. Ziua precedentă fusese una destul de agitată, pentru că încăperea cu podea elastică ajunsese în celălalt capăt al Castelului, iar în vecinătatea galeriei cu portrete apăruse o cameră plină cu armuri exotice. Nu mai era nevoie să te cațări printr-un șemineu ca să ajungi în camera elastică, deși ușa era pusă acum destul de incomod, în biroul tatălui ei, Regele Glower. Iar Galeria Armurilor, așa cum fusese botezată deja, era poziționată perfect, deși gândul că toate acele obiecte cu forme stranii trebuie lustruite aproape că stârnise o răzmeriță în rândul slujitoarelor.

După micul dejun, când prinse a urca pe scara-melc ce ducea spre sala de clasă, cea în care se țineau lecțiile, Celie nu credea că avea să mai găsească vreun lucru interesant în ziua aceea. Spera doar să poată arunca o privire la armurile cele noi, după lecții. Fratele ei mai mare, Bran, proaspăt întors de la Colegiul de Vrăjitorie și instalat în funcția de Vrăjitor Regal, le asigurase pe slujitoare că nu va fi nevoie să curețe Galeria Armurilor,

pentru că nu voia să atingă cineva obiectele de acolo. Cel puțin unele dintre armele respective se dovediseră a avea puteri magice, iar el voia mai întâi să-și dea seama ce face fiecare și cât de periculoasă este. Dar Celie era sigură că pe ea o va lăsa măcar să se uite la câteva, dacă reușea să scape de la lecții înainte de cină.

Sala de clasă nu era în capătul scării-melc.

Celie se uită în jur. Se afla pe un coridor lung pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Deschise geanta din piele pe care o purta pe umăr și scoase atlasul – un set de hărți detaliate pe care le întocmise de-a lungul anilor. În sfârșit, aproape că îl terminase și îi rugase pe câțiva dintre scribii Castelului să facă niște copii pentru ceilalți membri ai familiei, dar înainte de asta voia să se asigure că a consemnat și cele mai recente schimbări. Castelul nu desființase nicio cameră în ultima lună, iar asta îi era de ajutor; de fapt adăugase altele, destul de interesante (inclusiv o a doua bucătărie, mai mică, și Galeria Armurilor), iar pe altele le mutase. Camera lui Celie părea să aibă un loc fix, în partea estică a holului principal, dar camera lui Bran era acum chiar lângă a ei, după care urma odaia lui Lilah, ceea ce o făcuse pe Lilah să se bosumfle: înainte, camera ei se afla la etaj, iar priveliștea de la ambele ferestre era extraordinară.

Celie răsfoi colecția ei de hărți, dar nu găsi nimic care să semene vreun pic cu acest coridor. Nu se vedea nicio ușă, iar sala de clasă dispăruse, la fel și vechea cameră de joacă. Pe aceasta din urmă nu o mai folosiseră nimeni de ani întregi, firește, dar acolo își depozitaseră jucăriile vechi și hainele care le rămăseseră mici. Celie găsi acea hartă și tăie de pe ea camera de joacă, apoi puse un semn de întrebare în dreptul sălii de clasă și porni grăbită pe coridor. Trebuia neapărat să găsească sala de clasă; în primul rând, ca să-și corecteze hărțile, și, în al doilea, ca să ajungă la lecții înainte ca Jupânul Humphries să facă o criză de nervi.

La capătul coridorului era o scară largă cu trepte late și joase. Pe scară, Celie simți cum coboară spre ea un curent de aer rece, de parcă cineva ar fi lăsat o fereastră deschisă undeva, la etaj. Ca mai toate scările din Castel, și acestea erau straniu proporționate. Celie aproape că trebuia să urce două trepte odată, dar, cum erau înalte de numai câțiva centimetri, senzația era destul de ciudată. Din fericire, după ce urcă opt, se pomeni trecând printr-o arcadă de piatră într-o încăpere circulară fără acoperiș.

Soarele de iarnă târzie lumina camera deschisă, iar Celie se împiedică atunci când intră, pentru că nu-și putea lua ochii de la fuoarele subțiri de nori. Podeaua era înclinată spre centru, ca un castron. În mijlocul

castronului se afla un cuib din mușchi și rămurele, iar în mijlocul cuibului strălucea un ou portocaliu. Avea culoarea unui dovleac pârduit și era la fel de mare. Celie se uită la el cu gura căscată:

— E un ou adevărat?

Vântul înghețat șuieră prin ferestrele neacoperite și îi purtă cuvintele mai departe. Înaintă cu grijă și se aplecă în față. Întinse o mână, ca pentru a ciocăni coaja. Și-o imagine rece și foarte tare, pietrificată după ani întregi de stat într-o încăpere deschisă.

Dar nu era rece. Era fierbinte, așa de fierbinte, încât aproape că îi frigea pielea.

Celie își smuci mâna și fugi spre ușă. Trecu în grabă prin arcadă și coborî la fel de repede treptele subțiri. Pe coridorul care ducea la scară erau mai multe tapiserii enorme, dar nu se opri să se uite la detalii. Coborî scara-melc și, când ajunse jos, încremeni, uimită.

Sala de clasă era chiar în fața ei, așa cum o știa dintotdeauna. Dar, pe de altă parte, din ce-și amintea ea, sala de clasă era sus, în capătul scării-melc, nu jos. Nu?

— Prințesă Cecelia! spuse Jupânul Humphries, care tocmai ieșea, nerăbdător, din sala de clasă. Unde ați fost? Ați întârziat un sfert de oră!

— Am urcat pe scară, dar e un coridor nou acolo, spuse Celie, arătând în sus.

— Nu știu despre ce vorbiți, răspunse Jupânul Humphries, încrunțat. Vă rog să intrați, Alteță. Mai bine începem mai târziu decât deloc.

— Dar cred că ar trebui să-i spun fratelui meu, zise Celie. E un ou acolo...

— Un ou? întrebă Jupânul Humphries, ridicând sprâncenele. Sunt sigur că Prințul Bran poate găsi ouă la bucătărie, dacă asta își dorește la micul dejun, i-o reteză profesorul.

— Nu, acolo sus, insistă Celie, arătând din nou cu mâna.

— Nu este nimic acolo sus, Alteță, oftă Jupânul Humphries. Vă rog, nu folosiți Castelul drept scuză. Dintre toți, Alteța Voastră ar trebui să se orienteze cel mai rapid printre cotloanele Castelului.

— Dar uitați-vă, repetă Celie și mai aprins și se uită și ea în direcția respectivă.

Deasupra ei nu era altceva decât plafonul din piatră netedă și cenușie. Simți că o ia cu amețală când realizează că acum stătea chiar pe ultima treaptă a scării-melc. Celelalte trepte, cele pe care coborâse, precum și coridorul de sus, unde găsise turnul și oul, dispăruseră.

— Era un coridor nou, abia mai reuși să îngaime Celie. Și mai era un turn fără tavan. Un cuib. Și un ou.

— Dar, Alteță, spuse Jupânul Humphries, apucând-o de braț ca s-o conducă în sala de clasă, este miercuri.

Capitolul

2

Trecu o săptămână, iar Bran tot nu lăsa pe nimeni să atingă vreo armură sau armă din noua galerie. Unul dintre scutieri încercase să-l ajute pe Bran să așeze o armură pe o masă, ca s-o studieze mai ușor; din platoșă țâșnise un fulger care îi pătrunsese direct în palme și i le amortise pentru câteva ore. Acela fusese momentul în care Bran hotărâse că, până când nu termină de inspectat personal fiecare obiect în parte, nimeni nu avea voie să intre în galerie nesupravegheat.

— Care platoșă era? întrebă Rolf, cu interes nedisimulat.

Fratele mai mic al lui Bran era moștenitorul tronului, așa cum decisese Castelul însuși, în ziua în care

Prințul împlinise zece ani. În ciuda responsabilităților sale, tânărul Prinț Glower era mereu pus pe șotii, iar Celie spera ca el să găsească o intrare secretă în Galeria Armurilor și s-o lase și pe ea să-l însoțească.

— Nu-ți bate tu capul cu asta, răspuse Bran.

— Ce face lancea aia? întrebă Celie.

Cu mâinile la spate, studia de la o distanță nu prea sigură o lance aurie.

— Le împunge pe fetițele care răsufală spre ea, o repezi Bran.

Celie sări în spate, apoi se strâmbă la Bran:

— Răule!

— Mă aflu aici pentru că tata m-a trimis să te întreb dacă ai nevoie de ceva, spuse Rolf, dându-și importanță. Și pentru că sper din suflet că o să mă lași să fiu primul care probează orice sabie fermecată sau coif care te face invizibil, încheie el, frecându-și mâinile nerăbdător.

— Da, am nevoie de ceva, și nu, nu-ți dau nicio sabie fermecată, spuse Bran, notându-și ceva într-un caiet.

— De ce anume ai nevoie? întrebă Celie, îndreptându-se către un suport pe care se afla o armură făcută din mici solzi de lemn.

— Am nevoie de Pogue Parry din sat; și mai am nevoie să nu-mi fac griji tot timpul că vei atinge ceva, spuse Bran, apoi oftă. Încerc să nu fiu morocănos, Cel, zise el, cu glas împlânzit. Dar probabil că în încăperea

asta există obiecte care te-ar putea ucide la o simplă atingere.

Rolf fluieră și își puse mâinile la spate.

— Am o singură întrebare, spuse Celie. Mă rog, acum am două. Unu: de ce ai nevoie de Pogue? Și doi: există dragoni?

Pogue fusese neprețuit când părinții lor și Bran dispăruseră vara trecută, dar era un fante incorigibil. Când nu le făcea avansuri fetelor din sat și nu se duela cu претенdenții lor ofensați, petrecea mult timp la castel, tachinează-o pe Lilah.

— Pogue este fierar, îi aminti Bran. M-am gândit că m-ar putea ajuta să-mi dau seama dacă lucrurile astea au fost făurite de mână omenească sau prin magie. Și nu, nu există dragoni.

— N-au existat niciodată? Poate cândva, în trecut, și au dispărut treptat?

— Nu, răspuse Bran, absent, uitându-se pieziș la niște semne ciudate incrustate pe platoșa pe care o studia. Sunt doar o legendă. Așa au fost mereu.

— Atunci ce animal ar face un ou cât un dovleac? întrebă Celie.

— Deja e a treia întrebare, îi atrase atenția Rolf.

— Ce-i asta, vreo ghicitoare? vorbi și Bran, în același timp cu fratele său. Nimic nu poate face un ou așa de mare. Nici măcar rocii din Grathia.

Rolf părea ușor alarmat:

— Roci? În *Grathia rocile* fac ouă?

— *Rocii*, nu *rocile*, îl lămuri Bran. Sunt niște păsări de pradă uriașe. Spuneți-i lui Lulath să vă povestească despre ele; doar aveți grijă să trimiteti după Pogue mai întâi!

Bran se întoarse cu spatele la Celie și Rolf, ca să fie clar că, din clipa aceea, avea de gând să-i ignore cât își vedea de treburile lui vrăjitoarești. Rolf o luă pe Celie de cot și se strecurară afară din galerie, cu mare grijă să nu atingă nimic. Odată ajunși pe coridor, Rolf oftă ușurat.

— Ce ciudat, spuse el, scuturând din cap. O galerie plină de arme și armuri străine... La-nceput mi se părea amuzant, dar acum nu mai știu ce să cred. Ai adăugat-o pe hărțile tale?

— Nu, răspunse Celie. S-au întâmplat atâtea în ultima vreme...

Nu voia să-i spună că, după lecții, când inițial avea de gând să facă schița Galeriei Armurilor, de fapt încerca să găsească un nou coridor. Unul la care se putea ajunge doar pe o scară-melc, ce ducea spre un turn unde se afla un ou gigantic. Nu găsise coridorul; pe deasupra, totul se întâmplase atât de repede și toate dispăruseră cu o asemenea iuțeală, încât mai că-i venea să creadă că imaginația îi jucase o festă.

— Tata le-a povestit unora dintre consilieri despre atlasul tău, spuse Rolf. Știu că i-ar plăcea tare mult să aibă și el un exemplar cu care să se laude. În plus, le-ar fi de mare ajutor oamenilor care vin în vizită la Castel.

Celie roși, dar protestă:

— Nu e gata încă!

Voia să-l dăruiască familiei, dar nu era sigură că o încânta ideea ca schițele și însemnările ei să ajungă în mâna consilierilor sau a unor străini.

— Păi, nu știu dacă va fi cu adevărat gata vreodată, spuse Rolf când porniră spre holul principal. Adică, în fiecare săptămână apare o cameră nouă. Plus că încăperile sunt sucite între ele. Dar așa o să fie mereu. Ar trebui să i-l arăți tatei, zise Rolf, apoi râse. Știu sigur că Emisarul pentru Ținuturi Străine s-ar bucura tare mult să primească un exemplar. Mereu se rătăcește. Ieri l-am găsit umblând aiurea prin pasajele care dau spre spălătorie; chipurile căuta biroul privat al Consiliului, zise băiatul, scuturând din cap.

— Crezi că este... un om bun? întrebă Celie.

Fata petrecuse destul de mult timp cu noul Emisar și, după ce se dovedise că predecesorul lui încercase să-i asasineze părinții, avea mari dubii cu privire la înlocuitorul acestuia.